

ЗАВРШНА РЕЧ ДРУГОГ БРАНИОЦА ОПТУЖЕНОГ МИХАИЛОВИЋ ДРАГОЉУБА-ДРАЖЕ АДВОКАТА ДРАГИЋА ЈОКСИМИВИЋА

Претседник: Наставља се претрес. Наредите да се уведу оптужени. Уводе оптужене. Има реч други бранилац **оптуженог Драгољуба Михаиловића**, господин Драгић Јоксимовић, адвокат из Београда.

По његовом мишљењу процес је требао обухватити само Дражу Михаиловића, др. Стевана Мољевића, др. Живка Топаловића, Младена Жујовића, Славољуба Врањешевеића, М. Глишића, Слободана Јовановића, др. Божидара Пурића, др. Нинчића, Петра Живковића, Радоја Кнежевића, Милана Гавриловића, Живана Кнежевића и Анту Павелића. Затим бранилац Јоксимовић прелази на кривична дела Драже Михаиловића и каже да их је Војно тужилаштво Југословенске армије поделило у две групе: у саму сарадњу са окупатором и домаћим издајницима и у ратне злочине. Ова сарадња са окупатором и домаћим издајницима наведена је у 77 тачака оптужнице. Бранилац Јоксимовић затим даље износи деобу сарадње и ратних злочина од почетка јула 1941 па до половине маја 1945 године.

По кривичним делима првог периода бранилац Јоксимовић каже да или нису доказана или нису кривична дела и каже да организирање четничке организације у окупираној Југославији, под називом југословенске војске у отаџбини, не претставља никакво кривично дело јер, ако то претставља кривично дело онда би то било и оснивање партизанских одреда Југославије. Затим истиче да не постоји ниједан законски пропис против оснивања таквих организација за ослобођење. Према томе тај чин не претставља никакво кривично дело. Оптужница износи да је по наређењу оптуженог Михаиловића његов командант Јован Шкава у ноћи између 13 и 14 новембра предао Немцима 365 партизана, од којих је 30 њих у логорима после остало живо. Оптужница би очигледно желела да се ово дело сматра као доказ сарадње оптуженог Михаиловића са окупатором не само због тога што је предаја поменутих партизана извршена непосредно после састанка са Немцима у Дивцу и због тога што је село Словац удаљено пет километара од села Диваца. Пошто је, међутим, у току овог процеса доказано да на састанку у Дивцима није извршена сарадња, то се ни предаја партизана Немцима не може сматрати да има ма какву улогу у овом погледу. Узгред буди речено оптужница није пружила доказе да је у конкретном случају 365 партизана стрељано нити да је

њихова предаја извршена ноћу 13 и 14 новембра, нити да су исти партизани на превару заробљени од четника у разним борбама, нити да је овај број поменутих партизана стрељан нити да су 30 остали живи. Оптужница тврди да је Михаиловић успоставио везу са официрима који су командовали оружаним одредима Недићеве владе, ставио те официре под своју команду, давао им упутства за рад, примао од њих оружје и муницију, а да су они и даље остали под Недићевом командом. Ово сведочи да је Михаиловић био газда у Србији а не Недић, па да, према томе Михаиловић није имао никакве потребе да са Недићем склапа неки споразум о сарадњи.

Једна реченица оптужнице, на страни 12, каже како су сви Михаиловићеви официри, у ономе периоду, поступајући по његовом наређењу, ступили у отворену службу окупатору у борби против народноослободилачких одреда осим малог броја официра да се не би компромитовали заједно с њим, ставили се под заштиту легализованих Недићевих одреда који су били стављени под његову команду... Поводом ове реченице изјављујем да оптужница није пружила никакав доказ да су Михаиловићеви официри ступили у службу окупатора.

Улазимо у 1942 годину поводом чега оптужница тврди да је Михаиловић упућивао радиограме командантима у Црној Гори, саопштавао им да одобрава њихов рад и давао им упутства за што јачу борбу против партизана а тактизирање са Италијанима... (страна 13 оптужнице). Поводом овога изјављујем да оптужени Михаиловић ову ствар пред Судом није признао, и да је напротив, изјавио да израз тактизирање не сме значити сарадњу са Италијанима у борби против партизана.

0 Трећој и Четвртој офанзиви. Трећа непријатељска офанзива вођена је против главних партизанских снага у Црној Гори и Санџаку, односно против главних упоришта партизана у Југославији, а то су биле Црна Гора, Херцеговина, Лика, Босанска Крајина. По гласу оптужнице, страна 14 и 15, четници оптуженог Михаиловића борили су се на три сектора. На Лиму су били Игњатовић и Глишић, са својим одредима. Петар Баћовић је оперисао из Источне Босне. Затим, ту су били одреди Павла Ђуришића, Николе Бојовића и Вука Калаитовића. Сви ови одреди били су стављени под команду Милоша Глишића. На другом сектору фронта, на планини Сињајевина, били су одреди Ђорђа Лашића и још неки делови четничких снага из Црне Горе. На сектору Никшић - Голија учествовали су одреди Баја Станишића и Јакова Јововића, који су били под непосредном командом Блажа Ђукановића и сарађивали са италијанском командом, којој су били подређени. Оптужница терети Михаиловића за радњу у овој офанзиви са Италијанима, али не износи никакве доказе за ту сарадњу. Нема доказа да је Михаиловић лично преговарао са Италијанима ма шта у погледу операција у Трећој офанзиви. Нема доказа да је

Михаиловић лично тражио од Италијана потпору њихове артиљерије, њихових јединица и помоћ у оружју и муницији.

О састанцима с Немцима. Оптужница сматра да је оптужени Михаиловић учинио кривично дело што се у ноћи између 13 и 14 новембра, у заједници са својим официром Мишићем и још неким официрима, састао у селу Дивцима код Ваљева, са немачким капетаном др. Матлом и још неколико немачких виших официра. Има се утисак да би оптужница желела да се овај састанак са Немцима, независно од тога што је на њему говорено и уговорено, сматра као сарадња са окупатором.

Поред тога оптужница наводи и неке друге састанке Михаиловића са Немцима. Оптужница каже да је Михаиловић издао наређење генералу Трифуновићу да води преговоре о сарадњи са Немцима против Народноослободилачке војске и да је генерал Трифуновић у томе циљу имао састанак са Немцима у селу Вранићима код Чачка марта 1944. године. По тврђењу оптужнице, томе састанку присуствовали су Штеркер, Аћимовић и још неки немачки официри. Крајем априла 1944, по наређењу и по упутству оптуженог Михаиловића, ови његови изасланици поново су се састали са Аћимовићем и Штеркером и започели нове преговоре. У августу месецу 1944, каже оптужница, Михаиловић је одржао у селу Рошцима састанак са Нојбахером, коме су присуствовали Штеркер, Милан Аћимовић и амерички пуковник Мак Дауел. Почетком септембра 1944, каже оптужница, одржан је састанак у селу Планина и том приликом је Михаиловић захтевао од Штеркера да Немци положе оружје само четницима. Оптужница тврди да се Михаиловић у селу Драгињу у Босни састао са Немцима и да је томе састанку био присутан и амерички изасланик Мак Дауел. Ређајући горње састанке оптужница би хтела да прави импресију о сарадњи оптуженог Михаиловића са окупатором, односно са Немцима. По мом мишљењу, за ту сарадњу нису довољни сами састанци по себи, него је од битне важности садржина тих састанака. С обзиром да се о томе у оптужници ништа не говори, то у конкретном случају дела сарадње не може бити. Истина оптужница вели да је на последњем састанку у селу Брђанима са Димитријем Љотићем и Недићевим изаслаником Илијом Михаиловићем склопљен споразум о сарадњи четника, љотићеваца и недићеваца у борбама против Народноослободилачке војске (страна 27 оптужнице).

Постоји и саслушање Владе Јовановића, који каже да је неко требовање било потписано за Ускрс и да је нешто дошло после два до три месеца, али да је то било у малим количинама. Према томе ја сам у пуном праву да изјавим да ова чињеница није ничим доказана.

Односи оптуженог Михаиловића са југословенском емигрантском владом. Оптужница вели да је оптужени Михаиловић после слома четничког напада на партизанае продужио борбу против партизана охрабрен радиоемисијама југословенске избегличке владе, која је

још у јеку четничког напада на партизане објављивала да је Михаиловић једини овлашћен претставник краља и избегличке владе у окупираној земљи и да све снаге, које се боре морају да се ставе под његову команду.

На другом месту оптужница вели да је оптужени Михаиловић добијао пуну моралну и политичку подршку од југословенске емигрантске владе, која је, иако обавештена да Михаиловић сарађује са окупаторима у борби против НОВ од фактора у чија обавештења није могло бити сумње, ипак развила велику кампању у којој је побијала све вести да Михаиловић сарађује са окупаторима и лансирала измишљене вести о борбама Михаиловића против окупатора, дајући му при том у шифрама преко радија Лондона своју сагласност за ту сарадњу.

Оптужница даље вели: „Захваљујући утицају те клике, чије су језгро претстављали оптужени Слободан Јовановић и други (цитира - оптужницу). (Читајући своју одбрану бранилац Јоксимовић наводи писмо емигрантске владе на страни 122 оптужнице и углавном закључује: На основу свега напред изнетог изјављујем да је оптужница правилно поставила однос оптуженог Михаиловића и то тако правилно да ја као бранилац, немам нити шта да додам, нити шта да одузем. „После доласка у његов штаб из иностранства генералштабних мајора Захарија Остојића и Мирка Лалатовића, упућених од југословенске емигрантске владе, као и енглеског капетана Хадсона, издао је првог новембра 1941 године командантима свих својих одреда наређење да повуку са фронта према Немцима све одреде и да пређу у напад на партизане“, на страни 8 оптужнице. Даље оптужница наводи: „У то време пада и захтев Хадсона тада већ мајора енглеске војске, упућен Михаиловићу да се, како он каже, састане са капетаном Ђуришићем и пуковником Станишићем и осталим вођима који су се тако успешно борили противу комуниста и ослободили своје крајеве од њих“, страна 17 оптужнице. Даље оптужница наводи: „У то време је Михаиловићу енглески пуковник Бејли, који се налазио при Михаиловићевој врховној команди у Липову и био потпуно упознат са планом и развојем операција које је изводио Михаиловић рекао да савезници спремају за пролеће 1943 године на јадранску обалу искрцавање и да треба ликвидирати са комунистима да би имао чисту позадину како би могао својим снагама несметано посести далматинску обалу“, страна 24 оптужнице. Даље оптужница наводи „да су мајор Баћовић и мајор Лукачевић, који су се из Каира вратили после краљеве свадбе, саопштили поруку енглеског генерала Мастерсона да што пре ликвидира комунисте и да ће после настати по четнике повољније стање“, страна 29 оптужнице. Даље каже да је амерички пуковник Мак Дауел одмах, пошто су се сусрели, Михаиловићу рекао: „Нас Американце не интересује ваша борба са Немачком. Они има да иду из Југославије акцијом савезника. Ваше је да се одржите у народу“. Страна

29 и 30 оптужнице. „Америка помаже искључиво вас и ваш покрет у Југославији“.

Ове и овакве изјаве претставника савезничких држава, поред других сличних изјава из оптужнога материјала, претставља покриће савезничких држава за рад оптуженог Михаиловића за време окупације Србије. Поред одобрења легалне емигрантске владе оптужени је за свој рад имао и одобрење свих наших западних савезника. Ја овде не нашавши никакво оправдање за подизање оптужнице, нити видим разлога за суђење Дражи Михаиловићу. (Један глас из публике! „Доле слуге издајника Драже Михаиловића“! Узвици: „Доле! Доле!“)

Бранилац Јоксимовић: Господине претседниче, да ли желите да продужимо претрес?

Претседник: Продужавам, изволите даље. Ако се још један инцидент догоди испразнићу салу. Дајем 15 минута одмора.

Одмор почиње у 21,30.

Уведени су оптужени.

Бранилац оптуженог Јоксимовић: Биле су две тактике две стратегије, два мишљења о ослободилачкој борби против окупатора услед чега оптужени Михаиловић не може бити крив што није усвојио партизанску тактику у борби против окупатора, то утолико пре што за дела кривичне одговорности оптуженог Михаиловића нема основа... Оптужени Михаиловић не може бити ни морално одговоран за ово дело из два разлога: 1) што та тактика није била на линији југословенске владе, и, за своје држање оптужени Михаиловић добивао је тајним путевима преко радија да не приступа преурађеним акцијама великог стила. Оптуженом Михаиловићу издате су инструкције да не диже устанак већ једино у случају искрцавања савезничких снага у Југославији или у случају слома Немачке, а не и на било какав позив неких радиостаница, 2) и због тога што војна мисија западних савезника, које су непрекидно биле при штабу Врховне команде, не само да нису чиниле никакве приговоре против означене тактике Михаиловића, него су му давали изјаве поверења, из тога следи закључак да су западни савезници били у потпуној сагласности са њиме и његовом тактиком и стратегијом. Овакво чињенично стање, наставља даље бранилац, претставља непобитни доказ да је у послу оптуженог Михаиловића југословенска емигрантска влада по овој ствари, у питању тактике у борби против окупатора била сагласна и да не може бити ни моралне а камоли кривичне његове одговорности.

Да ли је оптужени Михаиловић био сарадник окупатора и издајник своје отаџбине? Оптужница каже: да је оптужени Михаиловић извршио у току рата издају своје отаџбине и у периоду од 1941 до завршетка рата сарађивао са немачким фашистичким окупатором у борби против НОВ народа Југославије. Наши народи

то знају, јер су својим очима то видели и на својој кожи осетили издајнички рад Михаиловића и четничких банда којима је он командовао. Међутим, има људи ван наше земље који тврде да је његова сарадња почела тек 1944 године, али истражни материјал садржи потпуно непобитне доказе да је Михаиловићева сарадња с окупатором, у борби против НОБ народа Југославије, почела још 1941 године, и то најпре у Србији а потом се пренела на читаву земљу. Његова сарадња са окупатором у почетку била је прикривена, али већ децембра 1941 године Михаиловић је прешао на отворену сарадњу, покушавајући и даље себе и најужи круг официра око себе да сачува од компромитовања, мада је све своје оружане формације јавно и отворено ставио у службу окупатора (страна 83 оптужнице).

Из цитираног пасуса оптужнице излази: прво, да јавни тужилац издају оптуженог Михаиловића види у његовој сарадњи са немачко-фашистичким окупатором против народноослободилачког покрета народа Југославије и друго, да означена сарадња не почиње 1944 године, као што извесни људи ван земље тврде, већ 1941, најпре прикривено а од децембра 1941 године јавно и отворено. Са гледишта одбране ово је важно признање оптужбе да је оптужени Михаиловић издајник због тога што је сарађивао са окупатором и што је издајство као један шири појам збијено на један ужи, што је издајство ограничено на сарадњу са окупатором против народноослободилачког покрета. Кратко речено, оптужница не сматра оптуженог Михаиловића за интегралног издајника, односно човека који се на целој линији показао као издајник, него уполоваченог издајника, односно човека који се само на једном сектору активности показао као издајник.

Пошто из оптужнице прећутно излази да оптужени Михаиловић није био издајник нити према држави као целини, нити према народу као целини, намеће се питање да ли се став оптуженог Михаиловића према народноослободилачком покрету може назвати издајом, односно да ли се евентуална сарадња оптуженог Михаиловића са окупатором против Народноослободилачке војске и партизанских одреда може сматрати као издаја. У одговору на ово питање намећу се следећа размишљања. Мада је то противно прописима међународног права, ја бих могао да се сложим са оптужницом да је скроз погрешно и неоправдано мишљење немачко-фашистичких нападача када је народноослободилачки покрет Југославије оквалификовао као обичне побуњеничке банде. Проблем није у томе него у чињеници да је у Југославији постојала ослободилачка војска са знањем и одобрењем емигрантске владе и што се оптужени Михаиловић налазио као министар војске, морнарице и ваздухопловства те исте владе. Народноослободилачка војска и партизански одреди не само да нису признавали окупатора, што је скроз симпатично и разумљиво, него су се борили за ослобођење поробљене отаџбине. Међутим, не може се то исто рећи за став партизана према организацији Драже Ми-

хаиловића, јер је са правне тачке гледишта то била једина легална војничка организација.

Четврто савезничке силе, Велика Британија, САД и СССР признавале су Народноослободилачку војску и партизанске одреде Југославије као свог савезника у борби против фашистичких нападача и сматрале да је борба, коју Народноослободилачка војска води наставак рата у Југославији против хитлеровске Немачке и њених сателита (страна 139 оптужнице).

Ако би ово и било тачно, ипак све то није потребно за легалност партизанске акције у Југославији, јер је за легалност нужно признање југословенске емигрантске владе. Поменуто признање југословенске емигрантске владе дошло је тек на основу споразума националног комитета и краљевске југословенске владе од 16 јуна 1944 године, објављеног у службеном листу ДФЈ, што значи да до тог момента, са правне тачке гледишта, партизанска организација имала се сматрати као илегална организација. То је са правне тачке гледишта. Тек на основу горњег признања постоје у Југославији две војне организације: партизанске, под руководством маршала Тита и четничка, под руководством Драже Михаиловића, све до 7 марта 1945 године, када је емигрантска влада у Лондону престала да функционише. Оптужница вели да је оптужени Михаиловић слабио општи ратни напор Југославије против Немачке и њених савезника. Са правне тачке гледишта једино емигрантска југословенска влада у Лондону била је позвана да цени питања: да ли је Михаиловић слабио ратни напор Југославије против окупатора и његових савезника или не. Али пошто влада није ставила никакву примедбу у том погледу, као ни стране мисије код оптуженог Михаиловића, има се узети да је тај приговор оптужнице безразложан и неоснован. Пошто оптужница тврди да је оптужени Михаиловић слабио ратни напор Југославије против Немачке и њених савезника, постављају се ова важна питања:

1) Да ли је оптужени Михаиловић својим акцијама против партизана, које нису биле предузимане у сарадњи са окупатором слабио ратни напор Југославије, или не, а ако су те акције такође слабиле ратни напор Југославије против Немачке и њених савезника, зашто да оптужница није тужила и за овакве акције?

2) Да ли су многобројне акције партизана против четника организације слабиле ратни напор Југославије или не? Ако су га слабиле, зашто је оптужница равнодушно прешла преко тих акција. А ако акције против четника нису слабиле ратни напор Југославије, зашто је сарадња Михаиловића слабила ратни напор Југославије, кад је до очигледности јасно да су и једна и друга организација својим узајамним нападима слабиле ратни напор Југославије против окупатора.

3) Да ли је могуће уопште говорити о слабљењу ратног напора Југославије против Немачке и њених савезника, када је ноторно да Југославија, после капитулације није била у ратном стању са

Немачком и када се зна да је Југославија само по имену постојала а у ствари је била раздробљена на 7 посебних подручја.

4) Како се оптужени Михаиловић може уопште чинити одговорним за слабљење ратног напора Југославије? Ако би били и тачни наводи оптужнице у погледу сарадње оптуженог Михаиловића са окупатором против партизанске организације, то не би била акција уперена на слабљење ратног напора Југославије. Акција Михаиловићева била је уперена на кршење и ломљење једне противничке организације, чији су циљеви, по његовом мишљењу, били не само штетни, него и опасни за постојеће друштвено стање које је он желео одржати.

(Бранилац Јоксимовић чита једно саопштење из „Новог времена“ о стрељању људи за које каже да су присталице Дразге Михаиловића. Нервирана клеветамa на рачун народноослободилачког покрета од стране Јоксимовића, публика не може да одоли и Громко кличе: „Доле плаћеници реакције“! Претседник дуго звони, опомињући публику да не ремети ток суђења. Бранилац Јоксимовић затим наставља да чита саопштење немачких окупационих власти.

Изјава принца Најфелда о сарадњи четника са окупатором 3. маја 1946. године саслушан је принц Најфелд. По његовом казивању одређен је био састанак у Славонском Броду и на том састанку није било речи о четницима. Тако каже Најфелд. Кад смо сменили јединице Принца Еугена казао је да је сарађивао са четницима у томе што су Немци помагали ове муницијом. Најфелд је затим отпутовао у Сарајево где је била 118 дивизија коју су сменили. Ту су му рекли да четници не показују непријатељско држање према њима. У једном селу близу Зенице склопљен је споразум. Четници су се обавезали да неће нападати Немце и дозволили су им да могу доћи на њихову територију, али да претходно обавесте четничке команданте како би ови обавестили своје јединице. Немцима је било дозвољено да несметано купују стоку на њиховој територији и друге потребе. Ако је ова изјава тачна, онда таква изјава показује да је то сарадња само у лаичком смислу и да о сарадњи по оптужници не може бити говора. Такав споразум претставља непобитан доказ да окупатор мора тражити дозволу од четничких команданата кад пођу у село или на терен кад жели да купује стоку, што значи да Немци нису били господари територије него четници Михаиловићеви. Сарадња претставља нечувену бламажу за окупатора, јер окупатор није имао никакве користи а губио је много у материјалу и новцу.

На истим основама почива и сарадња са Италијанима. Та сарадња није служила окупатору ништа него је била коришћена за набавку муниције од стране четника. Оптужница није дала доказе о томе да четнички команданти гледају да помогну Италијане само да јуре партизане да одузму терен и да га ставе под четничку власт. Била је само заједничка жеља да се партизани прогоне и терен очисти. Без мржње против партизана и жеље за тереном не

би се ишли на заједничкој линији четници са Италијанима. У тој и таквој сарадњи извесних четничких команданата нема елемената сарадње као кривичног дела, било ио прописима предратним, било по прописима по садашњим законима.

Сарадња извесних команданата са Италијанима нема карактер сарадње у смислу како то жели да претстави оптужница, већ то претставља искоришћавање окупатора. Из свега напред наведеног излази јасно и непобитно да оптужени Михаиловић није сарађивао са окупатором. Оптужени Михаиловић не може се чинити одговорним за оно за шта га оптужница терети као извршиоца пошто за те злочине носе кривичну одговорност учиниоци, односно команданти који су то дело учинили. Изјављујем да се дела из тачке 19 не могу ставити на терет оптуженом Михаиловићу док се истрагом не буде утврдило који су четници поименице или четнички одреди, учествовали у вршењу злочина, док се истрагом не буде утврдило да ли су четници или четнички одреди вршили злочине било по наређењу и знању претпостављених команданата или на властиту руку; и, док се за дела која су вршена заједно са Италијанима не буде прочистило по чијој су иницијативи, односно ко је био главни кривац Италијани или четници. Цитирани документи претстављају доказ о систематском повојниченом бандитизму о којем говори оптужница.

Тужилац: Ви издају браните.

Затим бранилац Јоксимовић истиче да је оптужница морала приложити доказе какве су последице после оваквих наређења наступиле на терену, па наставља: Из свега напред наведеног излази, а одбрана стоји на том гледишту, да оптужени Михаиловић може одговарати само за оне ратне злочине које је он лично скривио, односно само тамо где постоји непосредна узрочна веза између оптуженог Михаиловића и извршених ратних злочина. Оптужница, међутим, заступа принцип, усвојен од стране међународног суда у Нирнбергу да оптужени Михаиловић, као вођа четничке организације сноси кривичну одговорност за сваки злочин извршен ма над киме од било којег члана његове организације. Ти разлози, према мишљењу браниоца Јоксимовића, су у томе што ни по једном нашем законском пропису није усвојен принцип међународног суда у Нирнбергу. Бранилац је затим истакао случај покоља жена и деце у селу Вранићу за коју оптужница терети Михаиловића, али бранилац истиче да оптужени Михаиловић није наредио покољ у поменутом селу. Мене као браниоца не интересује да ли је то реч о већем или мањем броју злочина, него ме интересује узрочна веза мога браћеника са тим злочинима и његова лична одговорност за те злочине. Даље ме као браниоца интересује да ли је сваки злочин довољно испитан. Мене интересује материјална истина о ратним злочинима. За мене нису довољни искази сведока са пререзаним вратом, јер су дати кроз бол и мржњу, нити искази појединих команданата. Оптужени Михаиловић, ни по божјим ни по човечанским законима не може носити

кривичну одговорност ни за један злочин из оптужнице, јер није утврђено да их је он извршио. Из свега напред наведеног излази непобитно да оптужени Михаиловић није ратни злочинац, нити се он као такав може третирати.

Претседник: Дајем одмор 15 минута.

Претрес је прекинут у 23,10 часова.

Наставак претреса у 23,20.

Претседник: Наставља се претрес. Уведите оптужене. (Улазе оптужени): Изволите, господине Јоксимовићу, наставити своју одбрану.

Бранилац Јоксимовић: „Који су законски прописи који би се могли применити на дела оптуженог? Прво закон из 1929 године" ...

Претседник: Молим да не употребљавате законе који нису у важности ФНРЈ и који су изричито укинати.

Бранилац Јоксимовић: У закључку своје одбране кажем: Борба четника противу партизана не може се сматрати као борба противу домовине. Закон инкриминише једино борбу противу домовине, што значи да у радњи оптуженог Михаиловића нема елемената за кривично дело из чл. 3 тач. 4. Исто тако и она чињеница да су команданти оптуженог Михаиловића, а не сам Михаиловић, примали оружје од окупатора, не може сачињавати елеменат за кривично дело борбе противу домовине. Према томе, јасно је и непобитно да није испуњен ниједан од услова које прописује закон о кривичним делима противу народа, нити се у овоме случају може применити на оптуженог Михаиловића. Примена овог законског прописа не може се применити ни зато што исти предвиђа само случајеве за време рата, а не и за време окупације. То се пропис чл. 3 тач. 4, ни са ових разлога, не може применити на оптуженог Михаиловића.

Претседник: Са овим је Суд донео решење: данас се претрес прекида и наставља сутра, 9 јула 1946 године, тачно у 7 часова изјутра, што је саопштено присутним: тужиоцу и његовом заменику и браниоцима оптужених, и има им важити као позив.

Друже заставнице, наредите да се изведу оптужени.

Претрес је прекинут у 23,35 часова.